

Juny 2013

«Si després d'obrar bé heu de sofrir i ho suporteu amb paciència, això és agradable als ulls de Déu». (1 Pe 2,20)

L'apòstol Pere està explicant a les seves comunitats l'esperit genuí de l'evangeli en les seves aplicacions concretes, referint-se de manera especial a la condició i a l'estat de vida al qual pertany cadascú.

S'adreça als esclaus que s'han convertit a la fe, els quals, com tots els esclaus en la societat d'aleshores, sovint sofrien incomprendions i maltractaments del tot injustos. Per extensió, aquestes paraules s'adrecen a totes les persones que, de qualsevol temps i lloc, sofreixen incomprendions i injustícies per part dels seus proïsmes, tant si són superiors com si són iguals.

«Si després d' obrar bé heu de sofrir i ho suporteu amb paciència, això és agradable als ulls de Déu».

A aquestes persones l'apòstol els recomana que no es deixin portar per una reacció instintiva, que podria aparèixer en aquestes situacions, sinó que imitin el comportament mantingut per Jesús. És més, els exhorta a respondre amb l'amor, veient en aquestes dificultats i incomprendions una gràcia, és a dir, una ocasió permesa per Déu per donar prova del veritable esperit cristià. A més a més, d'aquesta manera, amb l'amor, podran portar a Crist aquell que no els comprèn.

«Si després d'obrar bé heu de sofrir i ho suporteu amb paciència, això és agradable als ulls de Déu».

Alguns, a partir d'aquestes paraules o d'altres de semblants, voldrien acusar el cristianisme d'afavorir una excessiva submissió, que adormiria les consciències, fent-les menys actives en la lluita contra les injustícies.

Però no és així. Si Jesús ens demana que estimem fins i tot qui no ens comprèn i ens maltracta, no és pas perquè ens vulgui fer insensibles a les injustícies, al contrari! És perquè ens vol ensenyar com construir una societat justa de debò. Es pot fer difonent l'esperit del veritable amor, començant nosaltres essent els primers a estimar.

«Si després d'obrar bé heu de sofrir i ho suporteu amb paciència, això és agradable als ulls de Déu».

Com viure , doncs, la Paraula de vida d'aquest mes? Són moltes les maneres com avui, també nosaltres, podem ser incompresos i maltractats. Van des de les indelicadeses i males maneres fins als judicis malèvols, les ingratituds, les ofenses o les veritables i pròpies

injustícies.

Doncs bé: també en totes aquestes ocasions hem de donar testimoni de l'amor que Jesús ha portat a la terra envers tothom i, per tant, fins i tot envers el qui ens tracta malament.

La Paraula d'aquest mes vol que, fins i tot en la defensa legítima de la justícia i de la veritat , no oblidem mai que el nostre primer deure, en tant que cristians, és el d'estimar l'altre, és a dir, de tenir cap a ell aquella actitud nova, feta de comprensió, d'acolliment i de misericòrdia que Jesús ha tingut cap a nosaltres. D'aquesta manera, fins i tot quan defensem les nostres raons, no trencarem mai la relació, no sucumbirem mai a la temptació del ressentiment i la venjança.

I fent-ho així , com a instruments de l'amor de Jesús, serem capaços de dur a Déu el nostre proïsme.

Chiara Lubich

Escrit original de maig 1990